

ΗΡΑΚΛΗΣ ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ ΜΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΕΣΗΕΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΣΔΑΕΑ
41-44 ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ ΠΕΤΙΜΕΖΑ ΚΑΙ ΤΗ ΣΧΕΣΗ
ΤΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΗΡΑΚΛΗΣ ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ, ΕΝΑΣ ΗΡΩΑΣ

Γιάννης Καιροφύλας

Έφυγαν για το μεγάλο ταξίδι πολλοί δημοσιογράφοι μέσα σ' αυτά τα τελευταία πενήντα χρόνια, άλλα λίγων ο θάνατος έγινε ευρύτερα γνωστός. Τα ίδια τα ΜΜΕ, αυτά που υποτίθεται ότι υπηρέτησαν, δεν θέλησαν ν' αποτίσουν τον οφειλόμενο φόρο τιμής σ' αυτούς τους ανθρώπους, που αγωνίστηκαν σκληρά για μια ωραία ιδέα, την ενημέρωση της Κοινής γνώμης. Και καλά βέβαια να αγνοούν τους αφανείς εργάτες, αλλά και αυτούς τους ήρωες του επαγγέλματος; Τους σπουδαίους, τους αληθινούς ήρωες, αυτούς που θα έπρεπε ο κλάδος τουλάχιστον ο δικός μας, αν όχι όλη η κοινωνία, να τους έχει φωτεινούς φάρους;

Βρήκα στα χαρτιά μου κάποιες σημειώσεις που είχα γράψει αγανακτισμένος πριν δέκα περίπου χρόνια, κάποια μέρα του 2000, όταν χάθηκε ένας αληθινός ήρωας του δημοσιογραφικού επαγγέλματος. Απλώς σήμερα τις αντιγράφω:

«Δυο λέξεις μόνο στο πλημμυρισμένο από ειδήσεις για εκρήξεις βομβών στα δικαστήρια, για απολογισμούς του Μουντιάλ, για τα μέτρα για τον τιμάρημο, δελτίο της τηλεόρασης, δυο λέξεις μόνο: «Πέθανε ο δημοσιογράφος Ηρακλής Πετιμεζάς»». Και στις εφημερίδες αμφίβολο αν μπήκαν έστω κι αυτά τα δυο λόγια. Ενώ ο Ηρακλής Πετιμεζάς θα έπρεπε να γεμίσει στήλες και ολόκληρες σελίδες. Θα έπρεπε να μιλάνε στις τηλεοράσεις και στα ραδιόφωνα με τις ώρες.

Ο ευπρεπής άνθρωπος, ο καλός δημοσιογράφος, ο μεγάλος αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης στα δύσκολα χρόνια της Γερμανικής κατοχής, ο διατελέσας υπουργός Τύπου, που συμπαραστάθηκε στον Τύπο και στους ανθρώπους του, σε εποχές άσχημες και χρόνια δίσεκτα, ο ευπατρίδης, ο γόνος της σπουδαίας οικογενείας των αγωνιστών του '21, αυτός ήταν ο Ηρακλής Πετιμεζάς. Αλλά ποιος να νοιαστεί για τέτοια στην εποχή της ευτέλειας, στα χρόνια της «καπατσοσύνης», των Media, των μεγάλων δήθεν δημοσιογραφικών επιτυχιών από τους «αστέρες» των τηλεοπτικών καναλιών για τις σεξ και άλλου είδους εμφανίσεις των «γλαστρών», που μας περικύκλωσαν και κοντεύουν να μας πνίξουν.

Ο Ηρακλής Πετιμεζάς όμως έδωσε την απάντηση στα ερπετά της εποχής μας. Σε ηλικία 95 ετών στάθηκε για μια ακόμη φορά ήρωας. Το αντάρτικο δεν ήταν μόνο στα χρόνια του τα νεανικά, που τον ενθουσίαζε. Ήταν και στα βαθιά του γεράματα. Μόνος από πολλά χρόνια, αφού είχε χάσει τη γυναίκα του, γιατί έφυγε πρώτη εδώ και πολύ καιρό, έζησε αξιοπρεπώς, χωρίς να επιβαρύνει κανένα, χωρίς να ζητήσει τη βοήθεια κανενός, χωρίς να κουράσει. Κι όταν κατάλαβε, ότι τα χρόνια παραγύρισαν την πλάστιγγα και την έκαναν να μη μπορεί να ζυγίσει πια, πήρε το πιστόλι που είχε και στο αντάρτικο κι έδωσε αυτός το τέλος που ήθελε. Έδωσε αυτός το τέλος στη ζωή, ακριβώς γιατί δεν ήθελε άλλο να κουραστεί και να κουράσει με τα γηρατειά του και κάποιους άλλους.

Υπήρξε ένας γενναίος. Γιατί βέβαια δεν είναι εύκολο, ούτε μπορείς εσύ να δίνεις κάποιες λύσεις, όπως και τη λύση κυρίως του τέλους, όταν πρέπει, όταν νομίζεις ότι πρέπει να 'ρθει, όταν πιστεύεις ότι ήρθε η στιγμή για το «αντίο».

Ο Ηρακλής Πετιμεζάς όμως με τα βιώματα των προγόνων της Επανάστασης του 1821, με τις αρχές που είχε από τη δική του οικογένεια, με τη λεβεντιά που τον διέκρινε πάντοτε στο βουνό στα χρόνια της Γερμανικής κατοχής, με τη σύνεση που οδήγησε τις πράξεις του σ' όλη του τη ζωή, με τη βαθιά μόρφωση που είχε, δεν μπορούσε παρά ν' αντιδράσει μ' αυτόν τον τρόπο και στο νέο εχθρό που τον πολεμούσε, τον χρόνο. Έδωσε και σ' αυτόν ένα μάθημα. Έφυγε όρθιος. Έφυγε περήφανος.

Κρίμα που τέτοιες ιστορίες ηρώων, γιατί ο Ηρακλής Πετιμεζάς ήταν ένας αληθινός ήρωας, δεν προβάλλονται για να μαθαίνουν και οι νέοι πώς πρέπει να φέρεται ένας σωστός άνθρωπος, ένας άνθρωπος με καρδιά, ένας γενναίος. Ο Ηρακλής Πετιμεζάς ήταν ο άνθρωπος που έδωσε το παράδειγμα και στο τέλος της ζωής του. Κανόνισε τα πάντα εν σοφία. Άφησε κάποια ανταμοιβή στη γυναίκα που κοπίασε και βοήθησε τη σύντροφο της ζωής του στα τελευταία της κι όλα τα άλλα ακίνητα και χρήματα, όχι λίγα, τα άφησε στην Ένωση Συντακτών, που θεωρούσε σπίτι του, γιατί ήταν ένας αμετανόητος δημοσιογράφος. Μακάρι και η Ένωση Συντακτών να του ανταποδώσει μια μέρα την ευεργεσία, αφού οι σημερινοί δημοσιογράφοι δεν του έκαναν τη χάρη ν' ασχοληθούν ιδιαίτερα με το τέλος του».

Προσθέτω τώρα σ' αυτό το παλιό σημείωμα, ότι δεν έγινε ευρύτερα γνωστό ότι ο Πετιμεζάς έδωσε αυτός τέλος στη ζωή των 95 χρόνων του. Ο μόνος που είχε καθημερινή σχεδόν επικοινωνία μαζί του ήταν ο παλιός συνάδελφος Νίκος Καραντινός κι ας ήταν αντίθετοι ιδεολογικά. Ο Καραντινός αριστερός και ο Πετιμεζάς δεξιός αντάρτης του ΕΔΕΣ. Όμως ο Καραντινός, όπως μου είπε μια μέρα ο ίδιος, τον αγαπούσε και τον σεβόταν. Είχε κλειδί του διαμερίσματος του Πετιμεζά και καθημερινά επικοινωνούσε μαζί του και τον ρωτούσε μήπως χρειάζεται τίποτε. Κάποια μέρα δεν απαντούσε στο τηλέφωνο παρά τις επανειλημμένες κλήσεις του Καραντινού. Φυσικό ήταν ο καλός του φίλος ν' ανησυχήσει και έκανε τις επιβαλλόμενες ενέργειες. Με τη βοήθεια της Αστυνομίας ανοίχτηκε το διαμέρισμα του όπου βρέθηκε νεκρός. Η κηδεία του έγινε με τη φροντίδα της Ενώσεως Συντακτών.